

«CA NOSTRA»: UN CLUB PER A LA JOVENTUT DE PORTMANY

per Enric Ribas i Mari

Anam a Sant Antoni amb un objectiu definit: Club Ca Nostra. Es tracta d'una organització juvenil per a l'amistat i la cultura, que en uns anys ha aconseguit revitalitzar la joventut portmanyina. Volem, en aquest número dedicat a la joventut eivissenca, donar una informació sobre aquest club que canalitza les esperances, els desigs i les activitats del jovent de Portmany.

Però val més no parlar-ne ara. Ja en parlaran ells, del Club. Qui són ells? Preneu nota: Miquel Costa Torres, President electe del Club; Juli Blasco Bofill, Ex-president i actor de teatre; i Antoni Prats Tur, Delegat de Cultura del Club.

Certament, vessen juvenesa pels quatre caires. No dubtem que això és ben prometedor.

EIVISSA.—Miquel, amb quina finalitat es va fundar el Club Ca Nostra?

Miquel.—Va ser un grup d'amics que estaven a Sant Antoni, no sabien on anar ni què fotre, es varen reunir i pensaren fer un grup d'amistat i cultura, que primerament es va dir "Es amics" i

després va anomenar-se "Ca Nostra". En es començall, per no tenir, no teníem ni local, però més endavant poguérem aconseguir es de s'església, i així es va formar aquest centre.

E.—Així, idò, depeneu de s'església?

M.—No ho sé exactament. S'església, quan és necessari, mos deixa sa "pasta", i, econòmicament, depenem d'ella.

Juli.—Sa constitució legal de "Ca Nostra" com a club, mos duia molts de problemes d'indole econòmica i burocràtica que no estam preparats per afrontar. D'aquesta manera, sent un club dins de sa parròquia, tenim aquesta papereta solucionada.

Mentre s'envien unes "herbes" de la terra, el seu nerviosisme fuig a poc a poc, i les darreres barreres cauen una a una.

ACTIVITATS

E.—Dins d'aquestes finalitats d'amistat i cultura que us havieu proposat, quines activitats porta a terme el Club?

M.—En principi hi havia patinatge. Fa dos anys —afegeix— hi va haver unes conferències sobre amistat, psicologia interna, coneixement d'un mateix, xerrades sobre sexualitat, relacions prematrimonials, etc. I per a aqueixes xerrades vengueren un metge, un psicòleg, un home casat, es mossènyer... Bé, va tenir molta acceptació i va ser molt interessant. No només va venir gent de Sant Antoni, sinó de tota s'illa. I això va tenir una duració de tres mesos, a raó de conferència cada dissabte.

Ho diu satisfet, amb el regust de qui es sap amb la consciència tranquil·la.

E.—Aquestes xerrades, per què no han tengut continuïtat?

M.—Bé, això ja entra dins d'una altra problemàtica: estam travessant una època de transició. Es socis que duen a terme aquestes activitats ara són quasi tots fora, estudiant a Barcelona, València... i clar, sa gent nova que hi ha ara no està prou capacitada per dur a bon port aqueixes activitats sense haver-se preparant abans. Ten en compte que tots es socis són molt jóvens i s'estimen més dedicar-se an es esports. I canalitzar sa gent cap a's fet cultural duu temps...

E.—Quina importància dirieu que té es club de cara a sa joventut de Sant Antoni?

M.—Bono, s'idea de que qualsevol puga trobar amics i un lloc on poder-se reunir, jugar, parlar amb d'altres jóvens, o fer conferències i xerrades, crec que ja és prou important. Però clar, ara estam com es insectes en s'hivern. Estam endormiscats. A més, has d'afegir-hi es teatre i es esports, però d'això en Julio te'n parlarà millor que jo.

DIFICULTATS

E.—Al llarg de tot aquest temps, amb quins problemes vos heu topat?

J.—Es principals problemes que mos trobàrem varen ser es monetari i es d'horaris. Si un treballa, s'altre estudia, i això dificulta qualsevol reunió o acte cultural que vulguem fer.

Parla de pressa, en Juli. De pressa i segur. Darrera de la seua veu s'endevina un gran amor pel club, un llarg temps al seu servei, i també, potser, una certa amargor. I és que moltes vegades les travetes i espentes vénen de pertot arreu.

J.—Després —continua— mos trobarem amb un problema, diguem-ne, "exterior": Molta gent estranya an es club volia entrar i fer sa seua. I clar, això no pot ser. Naltros no rebutjam ningú. Qui no entra dins es club és perquè no l'interessa lo que feim naltros. Hi ha gent que ve' en un pla diferent an es club, i per a això val més que no entrin. Ara bé: si algú està interessat en ses activitats d'es club, té ses portes obertes.

Ja veim que no són poc nombrosos, els problemes del Club; ens agradaria donar-los un colp d'ajuda, però...

J.—També mos hem trobat amb d'altres problemes: en una ocasió organitzàrem una sessió de cine, i de seguida mos foteren un "paquet", perquè una "societat de cine" mos va denunciar. Ara bé: es problemes més grossos són monetaris. També vàrem intentar de constituir un tele-club, però després d'informar-nos va resultar que, a més d'es problema monetari, hi havia complicacions estatutàries, i ho deixàrem anar.

CULTURA EIVISSENCA

E.—Trobau que sa cultura eivissenca ha tengut algun lloc dins d'es Club Ca Nostra?

M.—Per Nadal hi ha hagut en ocasions concursos d'estribots i gloses. En Mariano Rafal, company nostre, va fer un treball últimament sobre literatura eivissenca, i mos va exposar ses línies generals en una conferència. Però en general s'ha fet poca cosa.

E.—Quines són ses causes d'aquest abandó?

J.—Jo crec que és perquè sa gent, des d'es moment que no se li ensenya res de sa nostra cultura a ses escoles, es retreu de tot això.

M.—Jo diria que també es deu a inèrcia de sa gent.

J.—Francament, crec que ni jo ni es que estan o estaven dins de sa directiva teniem gaire idea de sa cultura eivissenca.

E.—Quina solució veis an aquest problema?

M.—Bé, des d'es meu punt de vista, ara es tracta d'iniciar es jóvens. Es tracta d'aqueixa canalització de què parlàvem abans. És a dir: s'esport ha sét, una mica, un obstacle per a lo altre. Ha atret molta de gent, però, per una altra banda, ha impedit que es club es desenrotllàs en altres facetes més positives.

J.—Evidentment, lo millor seria que tot anàs junt, però has de tenir present que si vols fer esport has d'entrenar, i si vols actuar en teatre, has d'assajar. Com te les compons, treballant o estudiant, perquè a tothom li vagi bé? És a dir: hi ha es problema d'horaris que dèiem abans i una verdadera disjuntiva que es planteja cadascú a nivell personal: o esports, o cultura. I normalment sa gent es decideix per s'esport.

E.—Sa llengua, trobau que s'ha tengut en compte dins de s'aspecte cultural?

Hem tocat un punt espinós i que promet declaracions interessants. Vegem què ens diuen els al.lots...

M.—Mira: quan podem, parlam eivissenc, però quan hi ha castellans no mos fotem a parlar eivissenc, perquè ells es troben inferiors...

J.—Es que no entenen res.

Antoni.—Es senten desplaçats, però vaja, crec que més endavant es farà quelcom: cursos d'eivissenc o alguna cosa per l'estil. En Mariano Rafal serà qui en durà s'organització, d'això.

E.—Comptau amb sa col·laboració d'algú per això?

J.—La buscarem. Normalment no hi ha problemes.

A.—A nivell individual ja hem buscat col·laboracions, però a nivell de grups i associacions, encara no hem fet res.

Els pinyons estan ben engreixats. Ara es pot dir que la maquinària funciona sense fregades. També per al teatre, la problemàtica de la llengua pot suposar dificultats.

E.—Us trobau amb problemes quant a s'eivissenc en so teatre, o no heu intentat mai representar una obra en sa nostra llengua?

J.—Ho provàrem en una ocasió, però sa majoria d'es actors no són eivissencs i això mos creava un gran problema de dicció. És un problema bastant generalitzat. Jo mateix tenc un coneixement molt limitat de s'eivissenc. I, a més, hi ha eivissencs que entre ells mateixos parlen castellà.

M.—Això és cosa de que s'eivissenc s'ensenyi a ses escoles...

J.—Fixa't que en teatre hem tengut problemes fins i tot amb sa llengua castellana, perquè es eivissencs tenien dificultat de pronúncia...

TEATRE

J.—Es club va organitzar activitats teatrals com una activitat més dins de s'aspecte cultural. Com que sa cosa va anar bé, mos hi posàrem de bon de veres, i ara hi ha dos grups independents, encara que hi hagi un estreta col·laboració entre ambdós.

M.—Actualment, es teatre està una mica deixat de banda, perquè en Pep, es mossènyer i director, se n'ha anat a estudiar fora uns mesos.

J.—Sí, abans ja havíem fet alguna representació com "Sindo el tonto" i "La rosa de Navidad", i després vàrem fer ses millors: "La barca sin pescador", "La mordaza", "Fedra"...

M.—Es grup infantil ha representat dos obres: "El raterillo" i "Asamblea general". Després se n'anà en Pep...

J.—Bé, a part d'aquet motiu, hi ha actors que estan fent sa "mili" o estudiant fora, i així no podem fer res, de inoment.

E.—Es grup infantil també està aturat?

J.—També, però a causa no tant de s'absència d'es director com d'es problema d'horaris... Com que es actors són petits i es assaigs han de ser a la nit, es pares es mostren en contra de sa participació d'es seus fills en aqueixa activitat.

E.—Podem dir que es públic de Sant Antoni respon?

J.—Sí, sí. No s'ompli es local quan és es d'un cine, però sa gent respon. Normalment tenim entre dos i tres-cents espectadors.

M.—Hi va tota classe de gent, però més que res gent adulta.

J.—Això que quedi clar: de seguida que torni es director tornarem a anar endavant amb so teatre.

E.—Quan feis teatre, entra dins de ses vostres intencions transmetre idees?

J.—No sé lo que busca es director, però algunes de ses obres que feim fan pensar que sí. "Asamblea general", "La mordaza", etc. estan dins d'aquesta línia.

IPER ACABAR...

E.—Quins propòsits tens, Toni, como a Delegat de Cultura, per a aquest any?

A.—Lo que vull és promoure sa cultura dins d'aquesta gent més jove que dèiem abans. Per a més endavant, està projectat dur a terme excursions, activitats musicals, i qualsevol altra activitat que surti espontàniament, a més de lo que t'he dit sobre s'eivissenc. Per cert, voldria aprofitar aquesta ocasió per demanar col·laboració a algú que se n'entengui. Esperam que, com sempre, no faltaran ajudes...

Esperem-ho. Molta sort i endavant!

ENRIC RIBAS I MARI